

Ignė Ale

TARP A IR B

Ji rašo širdį virpinančias meilės istorijas.
O kas suvirpins vienišą jos širdį?

TARP AIR B

Ignė Ale

TARP A IR B

Romanas

Vilnius
2021

Skiriu Pauliui. Už Tuos Žodžius.

1

– Ar tikrai negali pasilikti? – ašarodama paklausė ji.

Stojo tyla – pulsuojanti, privoinkusi vilties ir lūkesčių. Jai jau atrodė, kad jis sutiks, kad nusijuoks ir tars: „Žinoma, liksiu su tavimi.“

Jis prasižiojo. Ir vienu žodžiu sudaužė jai širdį.

– Negaliu.

Ašaros, jau kurį laiką tvilkiusios jai akis, pradėjo risti skruostais, degindamos, palikdamos neišdildomus pėdsakus.

Jis atsiduso, paskutinį kartą pervėrė ją tuo niūriu juodų akių žvilgsniu ir apsisukęs nuėjo.

Ji ilgai stovėjo obelų sode. Iš pradžių dar matė tolstančią jo figūrą, bet galiausiai pavakario miglos pradangino ją iš akių. Ji liko viena, persmelkta supratimo: daugiau niekada nemylės.

Atsidususi atsilošiu ir perbėgu akimis tekstą. Taip ir palikti ar vis dėlto leisti veikėjams būti kartu?.. Viena vertus, liūdna pabaiga – kilnu, savaip romantiška ir tikrai melancholiška. Kita vertus, jei vis dėlto nuspręsiu išskirti veikėjus, skaitytojai komentaruose mane sutaršys kaip šiltą vilną. Dilema...

Mintis trumpam pertraukia pyptelėjęs telefonas. Užmetu akį į ekraną. Žinutė nuo mobiliojo ryšio operatoriaus. Nejuo pamiršau apmokėti sąskaitą?

Miela kliente, sveikiname su gimtadieniu ir šia ypatinga proga raginame pasinaudoti tik Jums parengtais išskirtiniais pasiūlymais! Daugiau informacijos...

Numetu telefoną. Na, taip, šiandien ne tik pirmą vasaros dieną, bet ir mano gimtadienis. Sunku patikėti, bet man jau trisdešimt. Šis skaičius priverčia susimąstyti.

Sulaukusi trisdešimties jau būni susitvarkiusi gyvenimą – žinai, ko nori, eini savo keliu ir nesidairai į šalis. Tikėjau tu, vaikystėje išpūstomis akimis žvelgdama į kaimynų dukrą, kuri tokio amžiaus turėjo vyrą, du vaikus, šunį ir iš skyriaus vadovės tapo direktoriaus pavaduotoja. Tikėjau ir aštuoniolikos, su ašaromis akyse spausdama vidurinės mokyklos diplomą ir aklos meilės sklidinu žvilgsniu varstydamą savo pirmąjį vaikina, kuris jau kitą rytą visiems laikams pasakė *ate*. Net ir ką tik baigusi universitetą tikėjau, kad tuoj tuoj viskas stos į savo vietas.

Bet gyvenime ne viskas būna taip, kaip tikiesi. Kažkokiu būdu, leidusis nešama keistos apatijos, sulaukiau trisdešimties be vyro, be namo, be karjeros ir be vaikų. Kartais jaučiuosi it mokinukė, gyvenimo elementoriuje įstrigusi kažkur tarp A ir B: pradžia padaryta, bet užsidegimo judėti toliau nebėra.

Tad savo trisdešimtmečio vakarą sėdžiu prie kompiuterio tamsiame kambarielyje ir kramtydamą nagų odeles svarstau, o gal vis dėlto padovanoti laimingą pabaigą šiems dviem veikėjams, kurių nuotykius, pergales ir nusivylimus aprašinėju pastaruosius šešis mėnesius. Matot, tragedijos man patinka ne mažiau nei *ilgai ir laimingai* pasakos. Nuspręsdama mylimuosius

išskirti pasitelkusi mirtį, neįveikiamus skirtumus ar kaip dabar kvantinės mechanikos dėsnius, jaučiu sadistinių pasitenkinimą.

Galiausiai apsisprendžiu, kad ir šįkart pabaiga bus nelaiminga. Permetusi akimis tekstą, nukopijuuju į naršyklės langą ir paspaudžiu *Įkelti*. Viskas – paskutinis naujausio mano kūrinio skyrius jau internete. Dar kelios minutės, ir pasipils pirmieji komentarai, nes ištikimiausios skaitytojos nekantriai laukė šitos istorijos pabaigos. Taip, aš turiu gerbėjų. Vidutinis jų amžius – keturiolika, bet aš tikrai ne pirma trisdešimtmetė, turinti būrį paauglių gerbėjų. Tiesa, aš ne tikra rašytoja. Mano knygų nerasite knygyne, leidėjai manęs nekviečia į knygų mugės. Mano leidykla – internetinė rašyti mėgstančių žmonių bendruomenė. Mano knygos – audringos, jausmingos ir banalokos meilės istorijos, kurių naujausi skyriai pasirodo kas antrą penktadienį. Todėl savo gimtadienį ir leidžiu prie kompiuterio, laukdama, kaip skaitytojos įvertins istorijos apie mokytoją Lindą ir keliautoją laiku Tomą ašaringą pabaigą.

Rytoj laisvadienis, šaldytuve vėsta skardinė alaus iš mano mėgstamiausios daryklos, o patiktukų skaičius po paskutiniu įkeltu skyriumi iš lėto, bet užtikrintai auga. Gyvenimas geras! Na, ir kas, kad dar visai neseniai jubiliejų įsivaizdavau visiškai kitaip. Užtat rytoj pasveikinti atvyksta tėvai, sekmadienį susitinku su geriausia drauge Laura, o pirmadienį su kolegomis einu šventinių pietų. Reikia pripažinti, kad toks dėmesys skirtas ne man vienai – pasisekė gimti tą pačią dieną kaip viršininkas, bet kadangi jis šiandien buvo išvykęs į komandiruotę, iškilmes nusprendėme perkelti į pirmadienį.

Taigi, ne viskas blogai. Kaip sakoma, reikia džiaugtis tuo, ką turi, ar ne? Net jei palyginti su kitomis trisdešimtmetėmis turi nedaug: paprastą ir saugų darbą be karjeros perspektyvų, kuklų butą sename rajone (tiesa, nuosavybe dalijuosi su banku) ir slaptą niekaip neišpildomą svajonę.

Bet šiaip jau esu laiminga. Tikrai. *Tikrai*. Už tą laimę reikėtų bokalą pakelti.

Kol nušlepsi į virtuvę pasiimti alaus, pasirodo ir pirmieji komentarai.

rebeka, 20XX-06-01 22.15

žiauriai liūdna pabaiga, bet to ir tikėjaus. Gaila, kad Tomas negalėjo pasilikti su Linda :(na, ką padarysi. Ačiū už gerą istoriją, lauksim naujų!

nesakysiu, 20XX-06-01 22.19

bliamba, verkiu!!!! žiauriai patiko, norėjosi, kad niekada nesibaigtų. kada naujas kūrinys? gal pagaliau apie vampyrus bus?

nakties_seselis, 20XX-06-01 22.20

kazkaip biski silpnai sikart.

gelii_feja, 20XX-06-01 22.22

Dėkui už gerą penktadienio vakarą <heart>. Skaityti jūsų kūrinis – tikras malonumas. Svajoju ir aš rašyti.

anonimas, 20XX-06-01 22.30

kas ce per sudas? kas tokias nesamones skaito? tik laika sugaisau. jau tokia skysta istorija, autore turbūt kokia senmerge katem apsikrovus. SUDAS!

Neigiamų komentarų būna beveik visada, bet paskutinis užgauna širdį. Kokia aš senmergė? Šiais laikais trisdešimt – pati jaunystė. Juk taip, ar ne? Na, neturiu aš vaikino, o visas mano romantinis gyvenimas – tik fantazijos, įpintos į šituos kūrinčius. Bet... bet... Nelaikau savęs senmerge! Ir, nenoriu girtis, bet mano romantinė praeitis visai turininga. Žinoma, pastarieji dveji metai sausesni, jau ir į pasimatymus nebeišsiruošu, bet anksčiau... Jei taip prisėsčiau paskaičiuoti... Pradedu lenkti pirštus. Deja, pakanka vienos rankos pirštų. Jei atmesčiau trumpalaikius, vos porą mėnesių trukusius santykius, liktų trys užlenkti pirštai. Ir kiekvieną kartą aš buvau ta, kurią palikdavo. Bent jau tuo esu pastovi.

Alumi nuplovusi apmaudą vėl nukreipiu žvilgsnį į kompiuterio ekraną. Skiriu laiko atsakyti į mandagius ir palaikančius komentarus, o šlykščius ignoruoju – stengiuosi trolių nemaitinti. Rašydama atsakymą vampyrų entuziastei (ar ta mada dar nepraėjo?) sulaukiu žinutės iš geriausios draugės Lauros. Mudvi draugės nuo pat mokyklos laikų. Mokėmės skirtingose klasėse, bet lankėme tą patį anglų kalbos modulį. Sykį susėdusios skaityti dialogo taip ir nesiskyrėme. Žinojome viena kitos paslaptis, drauge pasislėpusios už mokyklos katilinės pirmą kart parūkėme, drauge ir pirmą kart pasigėrėme.

Vaikai ir vyras užmigdyti, pagaliau turiu laiko! Su gimtadieniu, mieloji Ana, visko prilinkėsiu gyvai sekmadienį, o kol kas – geros nakties, saldžių sapnų, susapnuok ką nors nepadoraus.

Paskubomis parašau atsakymą ir užbaigiu alų. Jaučiuosi ma-loniai apspangusi: nuovargis ir alkoholis jau lenkia galvą. Dar sykį perbėgusi akimis draugės žinutę šypteliu. Laura visada tokia – nežabotai aistringa, nelinkusi kuklintis. Klausydamasis jos sapaliojimų ir aštrių juokelių nė už ką neatspėtum, kad ji – laimingai ištekėjusi dviejų vaikų mama ir advokatės padėjėja.

Lauros ir Adomo meilės istorija – kaip iš romantinės kome-dijos. Laura mokyklos laikais turėjo vyresnį už ją vaikina, kuris dar iki mūsų išleistuvių įstojo į kariuomenę. Per vieną gimtadienį jis negalėjo asmeniškai jos pasveikinti, todėl atsiuntė savo būrio draugą Adomą su gėlėmis. Ji atsidėkodama pakvietė jį kavos ir dar dienai nesibaigus suprato, ką reiškia iš tikrųjų įsi-mylėti. Nuo to laiko jie kartu – jau daugiau nei dešimt metų.

Laurai už daug ką esu dėkinga. Tokios geriausios draugės linkėčiau kiekvienai moteriai. Visada išklauso ir paguodžia, visada palaiko. Tai ji padėjo nepalūžti juodžiausiu mano gy-venimo laikotarpiu – kai išsiskyriau su Benu, pirmąja ir karš-čiausia meile.

Įdomu, kaip jam sekasi? Nuo to laiko, kai sudaužė man širdį ir išlėkė studijuoti į Londoną, mudu nesimatėme. Į klasės susi-tikimus jis neatvykdavo, ryšiai su bendrais draugais nutrūko. Kiek žinau, turi sužadėtinę ir gerą darbą. Kaip jis bučiuodavosi...

Ruošiantis išjungti kompiuterį apsiblaususios smegenys staiga nusprendžia, kad dabar tinkamiausias metas imtis seno gero kibernetinio šnipinėjimo. Įsijungiu feisbuką, paieškos laukelyje įrašau Beno vardą ir pavardę (virtualioje erdvėje mes draugai, bet aš jau seniai jo nebeseku, nenoriu matyti su ta sužadėtine) ir permetu akimis paskutinius įrašus. Širdis keistai sutvaksi, o pelę spaudžianti ranka suvirpa.

Ignoruoju pasidalytą straipsnį apie praktiškas idėjas namams, praleidžiu kažkokios penkiametės, apstulbinusios dainų konkurso komisijos narius, vaizdo įrašą ir žvilgsnis užkliūva už paprasto dviejų sakinių įrašo: *Metas pradėti iš naujo. Gimtine, aš sugrįžtu!*

Man net akys ant kaktos iššoka. Karštligiškai peržiūriu komentarų skiltį. Iš miglotų Beno atsakymų į draugų klausimus išsiaiškinu, kad pavasarį jis išsiskyrė su sužadėtine ir kad vos sutvarkęs darbo reikalus dar šią vasarą grįš į Lietuvą. Gal net visam laikui.

Paskubomis peržvelgiu ankstesnius Beno įrašus. Tikrai – dar prieš pusmetį jo feisbuke mirgėjo sužadėtinės veidas, o prieš porą mėnesių jos staiga neliko. Gegužę atsirado ir iškalbingasis užrašas *vienišas*. Oho. Tai bent. Dar sykį perskaitau komentarus prie Beno įrašo apie naują pradžią, ieškodama užuominų, kada gi jis vis dėlto grįš. Jaučiu, kaip kažkur giliai širdyje suvirpa išdavikiškas jaudulys. Gal... gal net susitikime kada netyčia? Besvajojant apie netikėtą, žavingą ir, žinoma, romantišką susitikimą, pelę laikanti ranka slysteli ir prie Beno įrašo atsiranda naujas patiktukas – manasis.

Ką daryti??? *Atlaikinti?* O jei jis jau pamatė? Įrašas savaitės senumo – akivaizdu, kad tyčia užėjau į jo anketą. Apsimesti, kad taip ir turėjo būti? Gal parašyti: *Cha, cha, soriukas, mano katė žaisdama netyčia paspaudė?* Bet katės aš neturiu!!!

Atidarytas feisbuko langas sumirksi, pasigirsta pyptelėjimas – gavau žinutę. Nuo Beno! Sekundę pagunda ją ignoruoti atrodo neįveikiama, vis dėlto išdrįstu perskaityti.

O, labas! Šimtas metų! Kaip laikaisi? Aš va, kaip matai, gyvenimą keičiu, į gimtinę ketinu gryžti.

Mūsų auklėtoja, su atsidavimu skiepijusi gramatikos ir rašybos taisykles, plaukus nuo galvos nusirautų. Kol galvoju, ką čia atsakius ir ar kaip nors subtiliai pabrėžus jo padarytą klaidą, ateina dar viena žinutė.

Su gimtadieniu! Tegul troškimai pildosi.

Ak, jis prisiminė... Nutaisiusi savimi patenkintą šypsena padėkoju Benui už sveikinimą, užjaučiu dėl nutrūkusių sužadėtuvių (ar man tikrai liūdna?) ir išreiškiu viltį, kad jam grįžus kada nors pasimatysime. Netrukus palinkime vienas kitam labos nakties, ir aš, jausdama, kaip kažkas kutena paširdžius, išjungiu kompiuterį. Laikrodis telefone rodo lygiai vidurnaktį. Man jau trisdešimt ir viena diena.

2

Nors šeštadienis, pabundu anksti, gerokai prieš septynias. Keistas nerimas apėmęs, netveriu savame kailyje. Supratusi, kad nepavyks tingiai pasivolioti lovoje, šoku iš patalų, trumpai pasimankštinu, atidarau visus langus bute ir niūniuodama papsuryčiau ju.

I'm your summer girl, I'm your summer girl... Nejučia užsisvaioju apie neįpareigojantį kraują kaitinantį vasaros romaną. Važiuotume prie jūros, išskylautume parke, klausytumės muzikos, o šiltais vakarais šoktume lempelių apšviestose barų terasose. O vasarai pasibaigus liūdnei, bet oriai ir brandžiai atsisveikintume. Bet vieną rudens vakarą, kai mažiausiai to tikėčiausi, jis pasibelstų į mano duris ir pasakytų: *Ana, negaliu be tavęs! Tekėk už manęs!* Aš pulčiau jam į glėbį ir... Kieme suloja šuo ir aš krūpteliu. Kava jau seniai atvėsusi: vėl leidausi svajonių nunešama. Atsidūstu ir kyly nuo pusryčių stalo. Vasaros romanus mezga gražios savimi pasitikinčios moterys su gražiais sportiškais vyrais. Jei gerą dieną dar išdrįstu save pavadinti *gana* gražia, tai pasitikėjimo savimi per tuos trisdešimt gyvenimo metų nesukaupiau nė lašo. Matyt, teks apsieiti be karšto vasaros romano.

Su tėvais gimtadienio pietų susitiksime tik po šešių valandų, o aš jau neturiu ko veikti. Prisėdusi ant sofos pradedu spurdėti, blaškytis, purenti pagalvėles. Suprantu, kad turėdama tiek energijos privalau ką nors veikti. Kepyklėlė, kurioje pirksiu šventinį pyragą, dar nedirba, indai po pusryčių suplauti ir iššluostyti, o drabužiai sudėlioti iki pat apatinių. Laistydama gėles pastebiu, kad palangė jau seniai nevalyta. O ir po sofa dulkių tumulai... Išsitraukiu siurblių, valymo priemones, visu garsu įjungiu Robyn dainą *Dancing on My Own* ir šokio žingsneliu pasileidžiu tvarkyti namus.

Su kiekvienu nuvalytu paviršiumi, su kiekvienu išsiurbtu kilimo centimetru energijos kūne, regis, tik daugėja. O, taip, tai bus mano metai, aš jaučiu. Mano vasara, mano ruduo, mano...

Pasibaigus dainai išgirstu durų skambutį. Kas čia tokiu laiku? Gal paštininkė? Gal slaptas gerbėjas nusprendė nustebinti gimtadienio proga?

Atlapoju duris ir mano platus šypsnyš akimirksniu išblėsta, išvydus ne šiltą paštininkės žvilgsnį, o ledinį jauno vyro dėbsnį. Kaimynas Aleksas iš trečio aukšto žiūri į mane lyg į didžiausią visuomenės priešą, lyg į karo nusikaltėlę, atėmusią iš vaikų ir moterų namus. Jo plaukai susitaršę, akys apsimiegojusios, skruoste – pagalvės palikti įspaudai.

– Ana, – sugergždžia jis, ir aš kažkodėl nustembu, kad jis prisimena mano vardą. – Prašau. Ne tokiu metu. Ne taip garsiai. Dar tik aštuonios. Šeštadienis. Man galva plyšta, aš nemiegojęs beveik dvi paras. Būk gera, Ana.

Tai taręs jis svirduliuodamas apsisuka ir šlepsėdamas užlipa laiptais į viršų. Jis tikrai atrodo lyg ką tik iš lovos išsiritęs.

Na, aštunta ryto šeštadienį gal ir nėra tinkamiausias metas atla-
potais langais klausytis muzikos ir siurbti kambarius, ypač kai
tiesiai virš galvos gyvenantis kaimynas dirba naktimis.

Gūžtelėjusi pečiais kuo tyliau uždarau duris ir pritildau
muziką.

– O tu pameni Margaritą, tą kaimynę iš antro buto? Jinai jau
trečio vaikaičio susilaukė.

Mano mama kaimynus ir buvusius bendradarbius mini
tik dviem atvejais: norėdama pasidžiaugti, kad jiems sekasi
prasčiau nei man, arba norėdama prikišti, kad jie turi daugiau
sutuoktinių ir vaikų nei aš. Pastarojoje srityje mane pranokti
lengva, todėl ir mamos priekaištai gana dažni.

Nuo tada, kai su tėvais susėdome mano mėgstamiausiame
japonų restorane, nepraėjo nė dvidešimt minučių, o mama jau
spėjo išpasakoti naujienas apie visus bent kiek pažįstamus
žmones, per pastaruosius tris mėnesius susilaukusius vaikų
arba susituokusius. Įprastai jau sėdėčiau sugižusi, bet šiandien
esu stebėtinai gerai nusiteikusi. Net kaimynas, atėjęs manęs
išbarti, nesugadino nuotaikos. Tiesa, jis manęs ir neišbarė, tik
ramiai papriekaištavo. Prisiminusi apsimiegojusį to vaikino
veidą kažkodėl nukaistu. Turbūt gėda, kad jį pažadinau.

Užsisakome maisto, aptariame mano darbo reikalus –
glaustai, nes šiame fronte irgi nieko naujo. Jau kelerius metus.

Staiga mamos veidas nušvinta, ji atkunta ir pasimuisto ant
kėdės. Vadinasi, prisiminė dar kažką. Lažinuosi, pasakos apie
kurią nors mano bendrą klasę.

– Vos nepamiršau! Tavo klasiokė Aura. – Aš aiškiaregė. Gal loterijos bilietą nusipirkti? – Nagi pagaliau ji išteka, šiandien kaip tik vestuvės. Ryte gėlių turgelyje sutikau jos mamą. Pagaliau mergaitę kažkas veda, o tai vargšė jau kone senmergė buvo. – Mama pakrato galvą ir užverčia akis, tarytum būti netekėjusiai sulaukus trisdešimt vienu – didžiausia nelaimė.

Nors su Aura niekada labai artimai nebendravome, apima noras ją užstoti.

– Mama, – atsargiai tariau, – bet šiais laikais trisdešimt, trisdešimt vieni – tikrai ne senmergystė...

– Na, bet ir ne jaunystė.

– Tai nori pasakyti, kad laikai mane senmerge.

Mama tik skėsteli rankomis. Tėvas, iki tol tyliai sėdėjęs šalia jos ir knebinėjęs ryžius, atsikrenkščia, nesmagiai pasimuisto. Aha, vadinasi, jie mane jau nurašė.

– Ana, – burbteli jis. – Žinai, kiek čia mums beliko, o tu dar berniuko neturi. Kada ištekėsi, kada vaikai?

Dar kelios minutės tokio pokalbio, ir mano gera nuotaika subliūkš. Ieškodama, kokios temos nusitvėrus, prisimenu Beną.

– O va Benas – jam irgi trisdešimt ir su mergina išsiskyrė, nebebus vestuvių. Ar jis jau irgi senbernis?

– Na, žinai, vyrams kitaip... – numykia tėvas glamžydamas servetėlę.

Mama suploja rankomis.

– Tavo Benas?

Mano Benas. Šie žodžiai sušildo. Benas tėvams visada patiko. Mama, galima sakyti, jį dievino, garbstė už galantišką elgesį ir glėbiais nešamas gėles. Santūrusis tėvas kvatodavo iš visų Beno juokelių ir kiekviena proga man primindavo: *Tokio vyro tai jau nepaleisk.* Taigi, kai galų gale išsiskyrėme, visas gedulo stadijas išgyvenome trise: aš, mama ir tėvas.

Tačiau Benas – jau seniai praeitis ir skurdžia informacija apie jį nepavyksta ilgai išlaikyti tėvų dėmesio. Ne, nežinau, ką jis dirbo Londone. Nežinau, kur įsikurs grįžęs. Nežinau, kiek merginų turėjo po manęs ir kiek vaikų planuoja turėti. Pokalbiui vėl pasisukus prie Auros vestuvių, širdyje prabunda slogutis.

Ir tie sušiai kažkokie sprangūs pasidaro.

Atpažįstu tą jausmą. Atrodo, jis mane lydi visą gyvenimą. Jei pakelčiau galvą, šviestų kaip neoninis ženklas: NEPAKAN-KAMAI GERA. Per prasti pažymiai, per mažai lankomų būrelių, per daug laiko prie kompiuterio, per daug vakarėlių, per mažai draugų, per anksti susirastas pirmas vaikas, per lengvai paleistas vaikas. Per prasta studijų programa, per kuklus darbas, per senas butas. Į visų neišpildytų lūkesčių sąrašą galiu įtraukti dar vieną pasiekimą: neištekėjusi iki trisdešimties. Kur mano medalis?

Pasibaigus pietums tėvai netikėtai pareiškia turį susitikti su giminaičiais – ten ir nakvosia. Tad man, jų lūkesčių nepateisinusiai dukteriai, belieka kėblinti namo. Virtuvėje žvilgsnis užkliūva už tą rytą kepyklėlėje nusipirkto pyrago su braškėmis. Taip ir nepakviečiau tėvų drauge jo suvalgyti. Žiūrint į

jį pasidaro koktu, bet išmesti gaila. Staiga prisimenu apsimiegojusį kaimyno veidą ir nutariu atsiprašyti už trankų rytinį tvarkymąsi, kurį sukėlusios energijos artėjant vakarui nebeliko nė lašo.

Vilkdama kojas įveikiu mūsų butus skiriančius laiptatakius ir spusteliu durų skambutį, vildamasi, kad kaimynas dar bus namie. Suspėju. Vos atsidarius durims, atkišu dėžutę su pyragu.

– Prašau. Ir atsiprašau, kad ryte neleidau miegoti.

Vaikinas pastebimai nustemba.

– O, ačiū. Malonu. – Turbūt liūdesys tiesiog šviečia mano veide, nes kaimynas priduria: – Gal užėsi arbatos? Dar turiu laiko iki darbo.

Pakeliu akis į simpatišką kaimyno veidą. Jis jaunas ir kupinas potencialo. Jo niekas tikrai nevadina senberniu. Ir nevadins. Sukirba noras iš širdies išsipasakoti, bet kažkodėl pa-būgstu. Todėl tik papurtau galvą ir nuslenku laiptais žemyn. Pavymui išgirstu:

– Ačiū, Ana!

Kaip ir tarėmės, sekmadienį su Laura susitinkame vėlyvų pusryčių. Džiaugiuosi, kad nesibaigiančių reikalų, šeimos rūpesčių ir visuotinio nerimo pasaulyje mudvi vis dar gana dažnai pasimatome. Net jei mūsų prigimtis ir gyvenimo būdai labai skiriasi.

Draugė kaip visada atrodo puikiai. Gaila, kad per šitiek draugystės metų jos stiliaus pojūtis stebuklingai nepersidavė man. Aš visada atrodau truputį išsitaršiusi – tai plaukai

pasivėlę, tai palaidinė susimurkšlinusi, tai dėmė ant džinsų. O štai Laura ir vėl tobulai suglostytais šviesiais plaukais, mėlynas akis subtiliai paryškinusi tušu ir juosvu pieštuku, ant riešo – skoningai dzingsinčios apyrankės, vis nuslystančios iki permatomų tamsiai mėlynos suknelės rankovių. Vogčiomis pasitaisau baltus trikotažinius marškinėlius. Gal reikėjo labiau pasipuošti?

Pasidžiaugusi Lauros atneštomis gėlėmis teiraujuosi, kaip laikosi jos vaikai ir vyras.

– Ai, Adomas kaip visada gerai. Palikau juos trise tvarkyti namų ir, tiesą sakant, bijau, kad grįžusi turėsiu viską pertvarkyti.

– Eik jau, – sukikenu.

– Rimtai! Kiekvieną kartą, kai Adomas lieka vienas su vaikais, kas nors nutinka. Jo ketinimai patys geriausi, bet... – Laura reikšmingai nutyla ir papurto galvą. Tada nusprendžia pakeisti temą. – O kaip tu, trisdešimtmete?

– Neerzink. – Palūkėjusi, kol kavą atnešęs padavėjas pasišalins, tęsiu: – Vakarykščiai pietūs su tėvais buvo tikra tragedija.

Laura tik tylėdama šypteli. Žino, kad pasipasakosiu ir neraginama.

– Mane, galima sakyti, senmerge išvadino. Nežinau, Laura. Ar aš senmergė? Anksčiau apie tai nesusimąščiau, bet dabar... – staiga pajuntu gerklėje kirbančias ašaras, bet jas nuryju. Neverskiu. Tik ne dėl to.

– O kodėl dabar tai pasidarė svarbu?

– Nė nežinau. Gal staiga laiko tėkmė pasijuto. Man jau trisdešimt, o neturiu nei vyro, nei vaikų, nei nuosavo namo.

– Ė, namo aš irgi neturiu, – juokdamasi įsiterpia Laura.

– Na, pati supranti.

– Ar tau staiga parūpo ištekėti?

– Kaip suprasti *staiga*? – iš nuostabos kilsteliu antakius.

Laura gūžteli pečiais.

– Na, žvelgiant iš šalies man niekada neatrodė, kad tu apskritai nori ištekėti.

– Aišku, noriu, – nutylu ir susimąstau. Aš juk tikrai noriu ištekėti. – Na, visi taip daro, kuo aš kitokia?

Laura kilsteli kavos puodelį slėpdama grimasą, bet aš pastebiu.

– Nesivaipyk, – subaru. – Manau, jog man reikia ištekėti. Tu tai turi šeimą.

– Taip, bet... Jei ne vaikai, dabar gal būčiau kieta prokurorė. Bet... pastojau, taip ir nebaigiau studijų ir dabar esu mama. Daugiausia, – ji pamerkia akį. – Bet kai vaikai paaugs, gal tęsiu mokslus.

Tylėdama knebinėju kruasaną, o Laura palūkėjusi sako:

– Žinai, Ana, mes visi renkamės. Aš dabar pasirinkau šeimą. Ir darbą, kuris jai netrukdo. Po penkerių metų gal pasirinksiu karjerą. Tu irgi pasirinkai, kaip gyventi.

Susimąstau. Išties pasirinkau? Ar tiesiog leidausi nešama gyvenimo tėkmės?

Pastebėjusi, kad apniukau, draugė taria:

– Bet dabar gali rinktis tekėti. Jei nori.

– Neturiu už ko, – mėginu pajuokauti.

– Tai tavo radare niekas nesisukioja?

Papurtau galvą.

– Gal tau kokį aklą pasimatymą surengti?

– Baik, dar nesu tokia beviltiška.

– Čia nieko beviltiško! Visiems kartais reikia pagalbos.

Numoju ranka ir vėl įninku plėšyti bandelę. Prisimenu Beną, žadantį grįžti.

– Gal dar palaukime. Jei iki rudens nieko nesusirasiu, galėsi organizuoti tą aklą pasimatymą. Žinau, kad tau patinka tvarkyti kitiems gyvenimus.

– Cha cha cha, – teatrališkai nusijuokia Laura. Jau svarstau, kaip čia nukreipus pokalbį nuo mano asmeninio gyvenimo, bet staiga draugė paklausia: – Klausyk, o kada tu apskritai paskutinį kartą buvai su vyru?

Paspringstu kavos gurkšniu. Atsikosėjusi šiaip ne taip išstenu:

– P-prieš kokius dvejus metus. Gal, – vis dar kosčiodama purtau atmintį. Kada, su kuo, kur paskutinį kartą?..

– Dvejus metus?! – kone suklinka Laura. Pora žmonių į mus atsisuka.

– Ššš...

– Dvejus metus? – pašnibždomis pakartoja ji. – Tai jau celibatas! Ana, turi ką nors daryti! Taip negalima. Sakyčiau, netgi nesveika. Mūsų seksualumas kaip tik dabar kopia į piką.

– Gerai, gerai, ponias seksologe, – bandau ją raminti, bet Laura neatlyžta.

– Nieko čia gero. Tai nė vienos nakties nuotykiu nebuvo? Nei kokio netyčinio sekso su bendradarbiu?

– Nė neįsivaizduoju, kaip seksas gali būti „netyčinis“, – burbteliu. – Bet ne, nebuvo. Kiek pamenu. Ne. Buvau užsiėmusi. Ir nė nežinau, kur ieškoti tų vienos nakties nuotykių.

Laura pavarto akis, bet teikiasi man paaiškinti:

– Visur! Bet kur! Bare, naktiniame klube, sporto klube. Adomo kolega savo merginą sutiko sporto klubo partyje. Va. Kiti žmonės maksimos eilėje arba toje pačioje laiptinėje susipažįsta. Reikia tik norėti. – Ji įtariai prisimerkia. – Tu gal nenori? Gal tu iš tikrųjų aseptuali?

Iš atminties išnyra vakarai, praleisti su taure vyno, erotiškais komiksais ir Ištikimuoju. Taip aš vadinu savo seną, bet vis dar gerą vibratorių.

– Nesu aseptuali. Tiesiog... seniai turėjau vaikiną. Per pastaruosius metus apskritai pasimatyme nebuvo. Nežinau, nerandu patinkančių. O gal gerų jau nebelikę – visi vedę arba susižadėję.

– Jei geriau tavęs nepažinočiau, manyčiau, jog esi pernelyg reikli. Bet dar pamenu, su kokiais nevykėliais tampeisi, tai... – ji iškalbingai nutyla ir gurkšteli kavos.

– Nevykėliais? – apstulbštu. – Nė vienas toks nebuvo.

– Cha, – prunkšteli Laura. – Iš šono geriau matyti. Pavyzdžiui, tas fizikas, su kuriuo atėjai į mano vestuves.

– Danas? Kuo jis blogas?

– Tarp jūsų nebuvo jokios traukos, nė kibirkštėlės! Nei šypsojotės vienas kitam, turbūt net už rankų susikibę nesilaikėte.

– Bet mylėjomės, – mėginu gintis. – Kiek pamenu.

– Turbūt kaip dvi žuvys. Ir išsiskyrėte todėl, kad tiesiog tris kartus iš eilės pamiršote susitikti.

Iš kur ji žino? Su Danu tikrai išsiskyrėme tiesiog nejučia. Tai vienas, tai kitas rasdavome svarbesnės veiklos nei pasimaityti ir galiausiai viena glausta žinute mūsų santykiai pasibaigė. Taip, nerodėme jausmų viešai, bet Danas buvo tokio būdo – nemeilus. Bent jau su manimi. Pala, kodėl mes apskritai draugavome?

Kol gromuliuoju prisiminimus apie romų ir truputį abejingą fiziką, Laura perjungia pavarą ir užsipuola Dano pirmtaką.

– O tas Matas! Oi, nè nenoriu prisiminti. Amžinai apsi-kuitęs, apsirūkęs, iš *kabakų* neiššlendantis.

– Matėjus, – skubu pataisyti draugę. – Jo tėvas...

– ...buvo italas, – užbaigia Laura ir giliai atsidūsta. – Taip, žinau, tiek sykių tai kalei man į galvą, kad net po dešimt metų vis dar atsimenu. O turėčiau nežinoti, turėčiau neatsiminti tavo buvusio vaikino gyvenimo istorijos! Siaubas, koks jis buvo įkyrus, koks savimyla. Taip, jis mylėjo tik save ir man, tiesą sakant, buvo labai tavęs gaila.

Susivokiu, kad sėdžiu patempusi lūpą kaip nepatenkintas vaikas. Pasipurtau ir pabandau apginti savo studijų laikų vaikina.

– Bet su Matėjumi niekada nebuvo nuobodu. Jis labai intelektualus, domėjosi menu.

– Aha. Menu nieko neveikiant tapti kitų garbinimo objektu. Ne, ne, manęs tai jis neapmulkino, – Laura pakrutina smilių.

Nebesugalvoju, ką gero pasakyti apie vaikina, kuris mane metė todėl, kad pasirodžiau jam pernelyg rimta. Nuoširdžiai norėjau lankyti paskaitas, o ne iki paryčių trintis su jo literatų būrelio nariais. Taip negailestingai išanalizuotas mano meilės peizažas

tampa labai nykus. Taip ir matau, kaip dykroje švilpiančio vėjo nešami ritasi sauskūmiai. Apsidairau. Nejau nėra nė vienos oazės? Man atrodo, kažką pamiršau. Nukreipiu žvilgsnį dar toliau, už bohemiškojo Matėjaus, ir išvystu išganymą.

– O Benas? – pergalingai klausiu. – Jam tai tikrai nieko neprikiši. Labai gražiai draugavome. Ir netrumpai.

Sėdžiu ir vypsau sau patenkinta, bet pergalės jausmas trunka neilgai. Lauros akys sublizga, dantukai plyksteli ir draugė paskelbia nuosprendį:

– O jis apskritai nė tavo nago juodymo nebuvo vertas.

Pasipiktinusi pradedu purkštauti: juk ji kalba apie mano pirmąją meilę! Apie tą, kuri laikiau sau skirtuoju! Pastebėjusi mano išraišką Laura sušvelnėja ir paaiškina:

– Dabar tai suprantu. Kiauliškai jis su tavimi pasielgė. Anuomet ir man atrodė, kad jūs graži pora. Dabar... Dabar manau kitaip. Turbūt ir tu kitaip jį vertini.

Nuraustu ir pradedu krapštyti nykščio odele. Laura, patyrusi Anos kūno kalbos ekspertė, išsprogdina akis.

– Ne? Tu vis dar jį dievini?!

Skėsteliu rankomis.

– Nepasakyčiau, kad dievinu, bet... kartais vis prisimenu. Ir ilgiuosi.

– Ana... – priekaištas Lauros balse mane persmelkia iki pat kaulų. – Šitiek metų praėjo.

Kurį laiką sėdžiu nudelbusi žvilgsnį į kavos puodelį. Išgirstu, kaip Laura atsidūsta ir su visa kėde pasislenka arčiau manęs.

– Atsiprašau. Ne man tave smerkti ar vertinti. Bet gal todėl taip ilgai ir esi viena? Gal todėl nė vienas vaikinys neužsibūna?

– Gal...

– Paklausk, – ji suima už rankų ir mane užvaldo troškimas pulti jai į glėbį. – Surasime tau naują vaikiną. Nebūtinai tuoktis. Gal iš pradžių pakaks tik šiaip vienos nakties nuotykiu arba... arba kokio meilužio. Nieko rimto ir įpareigojančio. Padės tau ištrinti visus prisiminimus, – Laura gašliai pamerkia man akį ir užsikvatoja.

Netrukus ir aš jau kikenu. Draugė grįžta į savo vietą, mudvi sudaužiame kavos puodeliais ir labai optimistiškai sutariame, kad ieškosime man vaikino. Karštam vasaros romanui.

Sudomino? Pirkite knygą TARP A IR B ir sužinokite
kurį vaikiną vis tik pasirinko Ana.

marcipano
valandos

istorijos, kurios galėjo nutikti ir Tau...

Ignė Ale nuo mažens rašė apsakymus, eilėraščius, romanų ištraukas. Baigdama vidurinę mokyklą auklėtojos įduotoje anketoje drąsiai pareiškė svajojanti tapti rašytoja ir nuo to laiko... neberašė. Manė, jog aistrą kurti patenkins versdama kitų autorių knygas į lietuvių kalbą, bet galiausiai neištvėrė ir puslapiuose įkurdino ne vienus metus jos galvoje gyvenusius veikėjus. To rezultatas – pirmoji grožinė autorės knyga „Tarp A ir B“.

Ignė su vyru ir šunimi gyvena Klaipėdoje. Laisvalaikiu mėgsta svajoti prie jūros, skaityti ir keliauti.

Iš pažiūros Anai nieko netrūksta: turi darbą, ištikimą draugę, mėgstamą užsiėmimą. Bet jos vis neapleidžia jausmas, kad gyvenimas užstrigo, sustojo taip ir neįsibėgėjęs. Vienuoje minėdama trisdešimtąjį gimtadienį, Ana netikėtai sužino, kad jos pirmoji meilė Benas grįžta į Lietuvą – vienišas ir neįsipareigojęs. Tai puiki proga atkurti santykius ir pagaliau išpildyti jaunystės svajonę ilgai ir laimingai gyventi drauge!

Jei tik jos neišblaškys simpatiškas kaimynas Aleksas – tobulas kandidatas karštam vasaros romanui.

Aš ♥ gamtą
Aš ♥ minkštą viršelį

e knyga

PASIDALINK,
KAD SKAITAI

romantika ♥♥♥♥♥
aistra ♥♥♥♥♥
drama ♥♥♥♥♥
intriga ♥♥♥♥♥
draugystė ♥♥♥♥♥
humoras ♥♥♥♥♥

www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos